

Jeg tør maaske endnu blot tilføje et Ord om den sidste Bemærkning i Udvalgets Betænkning, hvor der staar, at Udvalget finder fremdeles, at Rigsdagens Regnskab ikke bør holdes udenfor Statsrevisionen. Den ærede Ordfører gjorde ikke, tror jeg, nogle Bemærkninger til det, men jeg vil dog deroverfor bemærke, at jeg ikke er af samme Mening som det ærede Udvalg paa dette Punkt, idet jeg stadig mener, at Rigsdagens Suverænitet ogsaa paa dette Punkt bør hævdes, og at der ingen Aarsag er til at lade Rigsdagens Regnskab indgaa paa samme Maade som de øvrige Regnskaber til Undersøgelse af Statsrevisionen.

Ordføreren (Johnsen): Naar den højtærede Finansminister mente, at det var vel skarpe Udtryk, jeg brugte med Hensyn til Revisionen af Statsregnskabet, saa kan jeg ikke anerkende det. Jeg tror ogsaa, det er den almindelige Mening blandt dem, der har beskæftiget sig med dette Forhold, at denne Revision ikke har den Betydning, som den burde have. Jeg skal henvise til, hvad der er blevet oplyst i tidligere Aar under Behandlingen af Statsregnskabet, hvorefter der var Poster i Statsregnskabet, hvor Beløbene var anvendte paa en helt anden Maade end bevilget, og det var for en Del ved en Slags Stikprøver, at dette opdagedes, da Udvalget jo ikke kan undersøge de enkelte Poster; det er tilfældigt, om der opdages en eller anden Uregelmæssighed, saa jeg tror ikke, mine Udtryk var for stærke, men det er jo ikke det, det kommer an paa, om Udtrykkene er mildere eller stærkere. Hovedsagen er, at man er enig i Realiteten, og den højtærede Minister er jo enig i, at det er nødvendigt, at der sker en Omordning. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han agter i en nær Fremtid at foretage Skridt i den Retning, og i denne Forbindelse vil jeg gerne minde om en Udtalelse af den tidligere Finansminister, Neergaard, her i Tinget den 31. Januar 1912 under Behandlingen af Statsregnskabet for 1909—10, og som jeg maaske med den ærede Formands Tilladelse maa oplæse, den findes i Landstingstidende 1911—12 Sp. 618—19: „Jeg kan derfor besvare den ærede Ordførers Spørgsmaal derhen, at jeg formoder, at Tidspunktet, hvor de Mænd, der paa Folketingets og Landstingets Vegne skal overveje denne Sag, med nogen Nytte kan træde til og deltage i Arbejdet, vil komme til Efteraaret. Jeg skal da foranledige, at

der bliver nedsat en saadan Kommission, som dels ved sit eget Arbejde, dels ved Samarbejde med den administrative Kommission, der til den Tid vil have arbejdet allerede i nogen Tid, vil kunne komme til en samlet Overvejelse af hele Spørgsmaalet. Hvornaar der saa vil kunne foreligge et Lovforslag for Rigsdagen, er det paa nærværende Tid umuligt at udtale sig om, men jeg betragter det ikke som udelukket, at det kan ske i Løbet af den kommende Samling.“ Samtidig vil jeg gerne sige, at det forekommer ikke mig, at det i dette Tilfælde skulde være nødvendigt at nedsætte nogen Kommission, men det er jo altid noget af en Skønssag; finder den højtærede Minister, at det skulde være nødvendigt, vil det vel ikke støde paa Vanskeligheder. Hvad angaar den Bemærkning, den højtærede Minister gjorde om Rigsdagens Regnskab, saa er det jo et Spørgsmaal, som just ikke foreligger i Øjeblikket. Der kan vel være forskellige Meninger derom; det har for øvrigt tidligere været omtalt her i Tinget, ved hvilken Lejlighed jeg oplyste, at ansatte Statsretslærere har udtalt sig for den Opfattelse, jeg gjorde gældende. Spørgsmaalet kan for øvrigt, synes jeg, naturligt komme frem, naar der bliver Tale om en Omordning af Statsrevisionen.

Finansministeren (Brandes): Jeg har allerede indrømmet den højtærede Ordfører (Johnsen), at Spørgsmaalet om en Omordning af Statsrevisionen nødvendigvis maa komme frem. Jeg fandt ikke nogen Forberedelse til dette Spørgsmaals Afgørelse liggende i Finansministeriet ved min Tiltrædelse, og jeg har kun gjort ganske faa, men dog nogle Skridt i Retning af at forberede en saadan. Jeg har ogsaa overvejet Spørgsmaalet om, hvorvidt der saaledes, som min Forgænger havde tænkt sig, skulde nedsættes en Kommission til Behandling af Sagen, men Kommissioner synes jo i Øjeblikket ikke at være saa overordentlig — hvad skal jeg kalde det — populære, og særlig den ærede Ordfører ytrede ikke nogen stor Lyst til at faa nedsat flere Kommissioner end strengt nødvendigt. Heller ikke har den ærede Ordfører i dette Øjeblik egentlig været inde paa denne Tanke, men tværtimod ment, at det muligvis kunde ordnes uden Kommissions Nedsættelse. Det vilde tiltale mig mere, om en Undersøgelse og Afgørelse kunde finde Sted uden en Kommissions Nedsættelse. Hvis Forholdene skulde bevare mig i den Stilling, som jeg beklæder, vilde jeg mene,